

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 3.

Den 1. Februar 1898.

47de Aargang.

Tale af Ældste Franklin D. Richards,

holdt i Salt Lake City den 5. Oktbr. 1897.

(Fortfat fra Side 20.)

Jesus kom og lærte Folket i dette Land. Mormons Bog fortæller os, at han kom ofte, nod Nadveren med dem, belærte dem og vidnede for dem. Ved en vis Lejlighed bød han dem at samle deres Sngge og bringe dem til ham, og han helbredede dem. Saaledes gif ogsaa Joseph Smith gjennem Nauvoo eller Commerce og Montrose og helbredede Alle, som vare ihge blandt Guds Folk; og saaledes vilde ogsaa Frelseren have gjort i Palæstina, men paa Grund af Jodernes Bantro kunde han ikke vise dem saa store Mirakler. Men her paa Amerikas Land fandt han Tro i et større Maal. Han kaldte Folket sammen og helbredede deres Sngge og Besværede. Ved en anden Lejlighed velignede han deres smaa Børn, og disse Smaa talede store og fornnderlige Ting, og Engle kom ned fra Himmelen og tjente dem. Og skjønt Frelseren selv begyndte sit Arbejde blandt dem med en Grad af Frygt for deres Bantro, sagde han, forend han fuldendte sin

Gjerning iblandt dem: „Nu er min Glæde fuldkommen.“ Ja, denne store Forlojer, Ophav til Liv og Uforfræktelighed, kom til dette Land, virkede iblandt Nephiterne, og her sagde han, hvad vi ikke have nogen Beretning om, at han nogenstinde sagde i det gamle Jodeland: „Nu er min Glæde fuldkommen.“ I det andet Land derimod jorgede han og græd paa Grund af deres Bantro og Haardhjertethed, og paa Grund deraf kunde han ikke udføre saa mange mægtige Mirakler. Vi have saaledes en Frelser, som har gennemgaaet Graven og sejret over Døden og Helvede; og der siges, at „den sidste Fjende, som tilintetgjøres, er Døden“.

Vi se saaledes, at de Sidste-Dages Hellige ikke alene have Fordelene af den Hellig-Magt og Troens Magt, men ogsaa den store Kjærlighed, som oplyder vore Hjerter, naar vi høre Evangeliets sande og rene Principper blive forkyndte. Hvor lykkelige ere vi ikke, naar vi sidde sammen i disse Forjam-

linger og lytte til Livens Ord fra Apostlenes Læber! Hvor lykkeligt er Folket ikke, naar det er fuldt af indbyrdes Kjærlighed! Dette Princip, Kjærlighed, og Betsignelserne af det evige Evangelium tilhøre dette Folk i en langt højere Grad end noget andet Folk paa Jorden.

Jeg fryder mig storligen i dette Evangelium, thi det aabenbarer for os ophøjede Glæder, Betsignelser og Herligheder i Fremtiden, som vi have erholdt Kundskab om, som Frelseren lærte i forrige Tider, og som atter ere aabenbarede i disse sidste Dage. Lad os erindre, hvad Frelseren har udført for os her, og at han er gaaet i Forbøn for os hos Faderen, at vore Synder maatte blive os tilgivne og vore Forsald lægte. Og efter et Tidsrum af 1800 Aar nedlod han sig til med sin Fader, den herlige Fader, Skaberens af Alt, at komme til Jorden og tilkjendegive sig for Joseph Smith, der da var en ung Dreng paa 14 Aar, og berede ham til at begynde et stort og mægtigt Værk, hvoraf vi nu nyde Frugterne. Faderen tilstalte Joseph og sagde: „Dette er min Søn den Elskelige, hør ham.“ Og Sønnen underviste Joseph og sendte sine Engle for at lære ham, velsigne ham, for at frembringe Mormons Bog, atter opbygge Kirken og føre den frem ud af Ørkenen gennem store Trængsler. Vi burde aldrig glemme, at Sandheden er et kostbart Menodie, der har kostet de bedste Mænd, som have levet paa Jorden, deres Liv, og som endnu vil jordre Osre fra vor Side. Det er et Værk, som er udført ved Forsjælse. Profeten sagde fordom: „Samler mig mine Hellige, som have sluttet Pakt med mig ved Offer.“ Dette er Princippet, ved hvilket vi ere bragte sammen. Vi forsage vore Synder, vore jordiske

Nydelsler og Verdens Tillokkelser og vende os til Gud for at tjene ham.

Sabbatsdagen kan blive et meget alvorligt Spørgsmaal for os, dersom vi skulle opbygge det ny Jerusalem. Det er et af de første Punkter, som Herren klagede over gennem Profeterne fordom, at de havde besmittet hans Sabbat og vanhelliget den; og naar de kom saa vidt, at de gjorde dette ustraffet, holdt de op med at betale deres Tiende, og Herren jagde, at de havde bedraget Gud — hele Nationen —, idet de havde tilbageholdt deres Tiende og Afgift, som de skyldte ham. Og naar de kunde gøre nogle af disse Ting, gik de videre i deres Overtrædelser og begik Hoer, Ugtestabsbrud og Mord, fra et Trin til et andet til de mest afskyelige Forbrydelser, indtil de tilsidst kunde korsfæste den Herre Jesus Kristus. Vi maa vogte os for at komme til at elske Synd, men søge med Ydmyghed og Anger at bortvise fra os Alt, hvad der er i Modstrid med Guds Vilje og vil hindre os i at nyde Herrens Aand, at vi kunne erholde Naade og vokse i Tro, indtil vi skulle vorde rene af Hjertet, thi der siges i Guds Ord, at Intet, som er ngudeligt eller urent, kan komme i hans Nærværelse. Intet Under, at hans Disciple sagde: „Hvo kan da blive salig?“ naar vi betragte Provestenen, Reglen, hvorved disse Ting skulle maales. Vi maa saaledes arbejde bestandigt for at overvinde os selv og lægge til Side de Laster, Synder og flette Vaner, som daglig angribe os, og som vi saa let kunne bukke under for, indtil vi bringe dette jordiske Legeme til Aandens Underdanighed, at vore Sjæle maatte leve.

Sabbaten har Herren indstiftet som en Hviledag. Han siger, at han fuldendte sit Værk og hvilede paa Sabbatsdagen, den syvende Dag. Da Herren

kom i Tidens Midte, fastsatte han den første Dag i Ugen, og den har siden været hans Dag; og han har sagt, at vi, for at holde os uplettede fra Verden, skulle møde sammen paa hans Dag og ofre vore Sakramenter, frembringe vor Erkjendelse og vore Tilstaaelser og dyrke den højeste Gud. Det er altfor almindeligt, at Menneskene overtræde denne hellige Lov angaaende Sabbatens Helligeholdelse.

Mange gjøre sig, naar de skulle foretage en Rejse, Umage for at beregne det saaledes, at Sabbaten kommer med som en af Rejsedagene, og Meget bliver udjat for specielt at kunne udføres om Søndagen. Jeg ønsker, at Folket vilde lægge sig dette paa Sinde. Vore Hustruere burde koge Maden om Lørdagen og gaa til Møde om Søndagen i Stedet for at staa over Komfuret, saa at de kunde nyde mere Hvile og Undervisning og modtage Føde for Sjælen i Stedet for at have saa meget Arbejde at udføre paa denne Dag. Herren sagde til Israel:

„Seks Dage skal Du arbejde og gjøre al Din Gjerning.

Men den syvende Dag er Sabbat for Herren Din Gud; da skal Du ingen Gjerning gjøre, hverken Du eller Din Son eller Din Datter, Din Svend eller Din Pige eller Dit Dyr eller Din Fremmede, som er inden Dine Porte.

Thi i seks Dage gjorde Herren Himmelen og Jorden, Havet og Alt det, som er i dem, og hvilede paa den syvende Dag; derfor velsignede Herren Sabbatdagen og helligede den.“

Dette var en fast Regel, Lov og Befaling til gamle Israel, og I ville ved at læse Mormons Bog finde, at det der er endnu strengere paabudt, samt at det vil blive ligejaa bindende for Guds Folk i den sidste Tid, som det nogenstunde har været, og vi burde

lægge os det paa Sinde og søge at holde dette Bud, saaledes at vi kunde være i Stand til at gjøre det paa den rette Maade, naar Tiden kommer.

Jeg bevidner for Eder, mine Brødre og Søstre, at dette Evangelium er det ene sande Evangelium paa Jorden, det eneste, som er Menneskenes Opmærksomhed værd. Og naar vi ere blevne saa velsignede, at vi have lært disse Principper at kjende og have faaet Kundskab om tilkommende Ting saavel som om forbigaaende Ting, da have vi større Arjag til Glæde end noget andet Folk paa Jorden, større Arjag til at forsøge al Uretfærdighed lige saa hurtigt, som det er os muligt, og lære at vandre paa Livets Vej og lytte til deres Raad, som ere kaldede af Gud, at vi bestandig maatte ledes ved hans Ord i alle vore Foretagender. Jeg glæder mig storligen i Herrens Bænk, og min Bøn er, at hans Velsignelser maa blive rigeligt udgydte over Folket, at vore Hjertener maa vendes til ham, til at holde hans Bud og vandre paa hans Stier; thi Herrens Lov er fuldkommen, den vederkvæger Sjælen. Herrens Vidnesbyrd ere sande, og de gjøre endog de Enfoldige vise.

Nu et Ord angaaende Præstedømmet og dets Gjenbringelse. Dette er en herlig Tanke for os at overveje. Vor Herre og Frelser Jesus Kristus ordinerede Joseph Smith og Oliver Cowdery til Apostle gjennem sine Tjenere Peter, Jakob og Johannes. Efter at have modtaget Apostelskabet meddelte Joseph og Oliver det til tolv Brødre i Kirken, og disse Tolv have bekræftet dette Præstedømme paa nogle af os, som ere her paa denne Forhojning i Dag. Saaledes have vi modtaget dette hellige Apostelskab paa fjerde Haand i Rækkefølge fra Jesus Kristus. Ja, Herren har i Sandhed giengivet sit

Præstedomme til os, som han lovede, da han sagde, at han vilde være med sine Apostle alle Dage indtil Verdens Ende. Og han har sagt til os angaaende Peter, Jakob og Johannes: „Som jeg har sendt til Eder, ved hvilke jeg har ordineret og bekræftet Eder til at være Apostle og specielle Vidner for mit Navn, til at bære de samme Nøgler, som jeg overgav til dem; jeg har givet til Eder mit Riges Nøgler og en Uddeeling af Evangeliet for de sidste Dage og for sidste Gang — Tidernes Fjaldes Hussholdning, i hvilken jeg vil samle til Et Alt det, som er i Himmelen, og det, som er paa Jorden.“ Disse Mænd, som sidde omkring mig paa denne Forhøjning i denne Morgenstund, have modtaget dette Præstedomme. Det blev gjengivet ved de hellige, opstandne Mænd, som Gud sendte til os. Det

er dette Præstedomme, ved hvilket vi virke. Det blev borttaget i Orkenen forud og er i disse sidste Dage gjengivet i sin Renhed, Tydelighed og Kraft. Og de, som hengive sig til det i Tillid, Tro og Ydmyghed, og som modtage Undervisning og Raad af dem, som holde dette Præstedomme, ville vorde værdige til at modtage de Trofastes Belønning. Dette burde vi forstaa, søge at drage Nytte deraf og i intet Tilfælde stride imod hverandre eller imod Herrens Salvede.

Maa Herren tildele os sin Naad, rense vore Hjerter, oplære os i Retfærdighedens og Sandhedens Principper og hjælpe og inspirere os i ethvert godt Ord og Arbejde! Da ville vi modtage mere, end vi ere i Stand til at bede om eller endog at fatte. Amen.

(Deseret News.)

Filosofien af Evangeliet.

II. Kapitel.

Aarsagen til den formodede Konflikt mellem Videnskab og Religion.

(Sluttet.)

Det var derfor saavel fra et videnskabeligt som fra et religiøst Standpunkt, at mange ledende Mænd med Glæde saa mod den store religiøse Bevægelse, der kaldes Reformationen.

Medens Luther, Calvin og Zwingli vare ivrigt beskæftigede med at angribe den romerske Kirkes Fordærveligheder, forberedtes Kræfterne til en anden stor Konflikt mellem Videnskab og saakaldt Religion; denne angik Jordens Bevægelser. Kopernikus levede saamtidig med Luther og døde to Aar før denne. Hans Liv var et saa modigt og ædelt, som Historien nogensinde har beskrevet. Medens

den protestantiske Strid rasede, var han i 36 Aar beskæftiget med at udarbejde sin usødelige Bog — De Revolutionibus Orbium —, i hvilken han saa tydeligt beviste Jordens Bevægelser, Planeternes Omdrejning og deres Kredsløb omkring Solen. Men i mange Aar turde han ikke lade den trykke. Derjourn han udgav den i Rom, vilde den falde i Inkquisitionens Hænder; hvis han lod den trykke i Tyskland, vilde de protestantiske Ledere være ikke mindre fjendtlige imod den; sendte han den til Schweiz, da stode Calvin og Zwingli der rede til at brænde den. Tilslidst

var Værket færdigt til Pressen. Efter indtrængende Opfordringer fra den romerke Kardinal Schomberg og med mange Undskyldninger vovede Kopernikus endelig at udgive den. Han var nu en gammel og affældig Mand og ventede taalmodigt ved Gravens Rand paa at se et trykt Eksemplar af sin Bog. Til sidst ankom det længe ventede Eksemplar; han saa det, var tilfreds og døde 1543.

Syv Aar efter Kopernikus' Død fødtes det forunderlige Menneske Giordano Bruno. Paa Grund af, at han havde forkyndt, at Jorden drejer sig om sin Akse, maatte han flygte til Schweiz. Men her var Calvin ved Magten, og Bruno maatte atter opjage sig et nyt Hjem. Faget fra England, Frankrig og Tyskland og, ligesom Noahs Due, ude af Stand til at finde Hvile for sine Fødder, vendte han til sidst tilbage til Stalien. Han blev fængslet i Venedig, og efter otte Aars ensomt Fængsel blev han brændt i Rom den 16. Februar 1600. Da den affhyelige Dom blev ham forkyndt, svarede han: „Det er maaste med større Frygt, at I forkynde denne Dom over mig, end at jeg modtager den.“

Paa samme Tid studerede Galileo i Florens. I Maj 1609 forfærdigede han sit første Teleskop, og gjennem det saa han Jupiters Biplaneter og Udsforandringerne paa Venus. Disse vare to af de vægtigste endnu tilvejebragte Argumenter for den Koperniske Theori. Han begyndte allerede at føle Forsølgelsens Braad og blev beskyldt for Ugudelighed. I 1611 fremviste Galileo offentlig Pletterne paa Solen. Dette forøgede kun hans Forsølgeres Naseri. Opbragt over deres bestandige Modstand skrev han i 1613 et Brev til Abbe Castelli, hvori han viste, at Skriften var skreven til vor Frelse, men ikke for

specielt at lære os Astronomi. Dette var en Gjentagelse af Brunos Forbrydelse, og Galileo blev bragt for Inquisitionen. Efter flere Aars Fængsel maatte han for at frelse sit Liv tilbagekalde og benægte de store Sandheder, som han havde opdaget. Han døde 1642 i en Alder af 78 Aar som Inquisitionens Fange. Men den religiøse Forsølgelse endte ikke hermed. Den søgte at følge ham hinsides Graven, bestridende hans Ret til at gjøre Testamente og nægtende ham Begravelse i helliget Jord. Lederne for den protestantiske Sag vare ikke mindre bitre.

Med Hensyn til Kopernikus erklærede Luther: „Folk laane Dre til en pludselig fremstaaende Astrolog, som søger at vise, at Jorden drejer sig om sin egen Akse;“ og atter siger han: „Denne Aar (Kopernikus) ønsker at vende op og ned paa hele det astronomiske System.“ Melancthon siger i sit Værk, *Initia Doctrinae Physicae*, at „Diuene er Vidner paa, at Himlene dreje sig omkring Jorden i et Tidsrum af 24 Timer,“ og tilføjer: „Det viser en Mangel paa Sammelighed offentlig at fremsette Kopernikus' Ideer.“ Zwingli erklærer: „Jorden findes intet Steds, om ikke i Universets Centrum. Det er Bevis paa et godt Sind at annamme Sandheden, som Gud har aabenbåret den, og være tilfreds dermed.“ (Se *Geschichte des Materialisme I. Band*, Pag. 217.)

Calvin beviste endvidere sit eget Sinds Mærke, da han lod den berømte Filosofof og Læge, Michael Servetus, brænde, fordi han i Religion fornægtede det usforuistige Dogme, at Faderen, Sønnen og den Hellig-Mand ere tre forskjellige og særskilte Væsener og dog en og samme Person, og fordi han i Videnskab havde været saa heldig til dels at opdage Blodets Cirkulation.

Omstændighederne ved denne Doms Fuldbyrkelse var ogsaa af en opvørende Natur. Servetus stegtes i to Timer ved Flammerne af en langsom Ild, der næredes af vaadt Brænde, medens han anraabte sine Bodler om for Guds Skyld at lægge mere tort Brænde paa, ja at hans Pinsler kunde faa Ende.

Ogsaa med Hensyn til Overtro stode Protestanterne ikke en Smule tilbage for Katolikkerne. I den protestantiske Røng af England, Jakob den Førstes Narvarelse blev det erklæret, at Agnes Sampson med 200 andre Hekse havde lejlet med Saalde fra Leith til North Betwick Kirke for at holde Gilde med Djævelen. Det blev ogsaa paastaat, at disse Hekse havde døbt og derpaa druknet en sort Kat, hvilket havde forarsaget en frygtelig Storm, hvorved det Skib, som bar Kongen, nær var forlir. Kong Jakob og de høje Geistlige, som dannede hans Statsraad, troede paa denne Bestyldning og dømte den stakkels Kvinde til Baalet.

Selv Lederne for den thjste Protestantisme, Luther og Melancthon, vare et Blyt for den største Overtro. De troede, at der i Floden Tiber, ikke langt fra Paven's Palads, var fundet et Uhyre, som havde et Menneſkes Legeme, et Hjels Hoved og en Rovfugls Klor. Efter lang Spekulation og Grantning i deres Bibler kom de til den Slutning, at det var et Tegn paa Guds Brede imod Rom, og de udgave et Skrift desangaaende. (Se Buckle's Hist. of Civilization.)

Det er en almindelig Bildfarelse at antage, at disse Forsølgelser kom ubelukkende fra Paven's Herredømme. Naar vi læse, at Kopernikus kun ved Dødens Indtræden undgik Forsølgelse, at Bruno blev levende brændt som et ugudeligt Uhyre, og at Galileo blev fængslet og ydmyget til at fornægte, hvad han vidste

var Sandhed, da ere vi tilbøjelige til at lægge hele Skylden paa den romerſke Intolerance. Men vi maa ikke glemme, at Kepler, der staar som den mest fremtrædende, der førte Videnskaben til langt større Sejre end baade Kopernikus og Galileo, der tænkte og talte, som var han inspireret, at endog han blev jaget jaavel af Protestanter som af Katolikker. Ej heller var denne Intolerance begrænset til nogen bestemt Tidssalder. Vi finde den endog saa sent som i vore Dage. I det protestantiske England blev det 1772 nægtet den berømte Dr. Priestly at deltage i den navnkundige Ekspedition for videnskabelige Opdagelser, der førtes af Captain Cook, fordi han ikke troede paa Lærdommen om Treenheden, jaaledes som den blev fremfat af Englands Statskirke.

Den 10. Maj 1859 blev Alexander von Humboldt begravet. Den Gjerning, som denne Mand udførte, var en af Narhundredets mest herlige, og hans Begravelse foregik under almindelig Tilslutning. Blandt det store Følge, som hædrede ham ved at følge hans Lig til det sidste Hvilested, saas Prinds Wilhelm af Preussen, som senere blev det forenede Thyſlands første Kejser. Kun ingen Præster af de forskellige Religioner fandtes i Følget med Undtagelse af den Geistlige, som forrettede Guds-tjenesten, og nogle faa Andre, som ikke anſaas for at staa sig godt med deres respektive Kirker. Ved dette og mange lignende Tilfælde viste det sig, hvorledes den fordærvelige Ide, at der er en nødvendig Strid mellem Videnskab og Religion, er bleven rodfæstet ogsaa i Nutidens Samfund.

De Lektier, som jaaledes bleve givne, vare klare og overbevisende, og mange intelligente Sjæle saa, at jaavel Protestanterne som Katolikkerne manglede ikke alene Evangeliets Kjærligheds-Mand, men

ogjaa den Kundskab og Myndighed, der er en sikker Folge af guddommelig Nabenbaring. Resultaterne udebleve heller ikke. En voldsom Reaktion fulgte. Tyskland, Reformationens Bugge, er nu en Fæstning for Bantro.

Og hvorfor er dette Tilfældet? Hvad er det, som har foraarsaget, at saa mange af de bedste Mænd i Europa have Afsty for baade den katolske og de protestantiske Religioner? Hvorfor vendte Nicetto, Bruno og Servetus sig i Martyrdommens Time med Uvilje bort fra det hellige Emblem, Krucifixet? Narjagen var simpelthen denne: Saa kaldt Kristendom var for dem bleven ensbetydende med den mest frygtelige Undertrykkelse af det menneskelige Sind, fordi de, som have paataget sig at repræsentere Kristendommen, have fremstillet den urigtigt. Med andre Ord, de urimelige Theorier, de strenge Dogmer og den hedenske Dvertro, som udgjorde den apostatiske Kristendom, havde ikke mere Lighed med de milde, himmelske Principper af Evangeliet, end en ægyptisk Mnaie fra Oldtiden med sit indtørrede Skelet og et Dødningehoved har Lighed med et levende Væsen i fuld Besiddelse af sine aandelige og skiftede Kræfter. (Se Tillæg til IV. Bind, Histoire des Mathematiques.)

Derjom Tid og Plads tillode det, vilde det være let at vise, at de protestantiske Sekter have modstaaet videnskabelige Sandheder med lige saa stor Bitterhed, som Rom nogenfinde har gjort, og have lidt et ligesaa stort Nederlag. Ikke alene med Hensyn til Geografi og Astronomi, men ogsaa angaaende Kemi og Natur-Filosofi, som det viste sig ved Roger Bacon's og John Barillons Fængsling, samt Anatomi og Kirurgi, som det ses ved Forsølgelserne mod Vesalius, den store Anatomiist i det 16. Aarhundrede.

Og vi behøve ikke at gaa flere Aarhundreder tilbage for at finde Eksempler. I Begyndelsen af vort eget Aarhundrede undgik Jenner, Vakinationens Opdager, med Rod og næppe at falde som et Offer for den Forsølgelse, som ledende Gejstlige i det protestantiske England forte imod ham, fordi han havde givet Menneskene Kundskab om Forebyggelsen af en frygtelig Sygdom.

Saaledes blev ogsaa i 1847 James Y. Simpson, den fremragende skotske Læge, som gjorde saa meget for at lindre menneskelig Lidelse ved Hjælp af Bedøvelses-Midler, fordømt af den protestantiske Gejstlighed baade i Europa og Amerika. Disse Forsølgere hntes at have glemt, at ved den første kirurgiske Operation, som vi have nogen Beretning om, lod Gud Herren en dyb Sovn falde paa Adam. (Se I. Mojesbog 2, 21.)

Saaledes ogsaa med Hensyn til Geologien. Knapt 40 Aar ere henundne, siden baade katolske og protestantiske Ledere jordømte denne Videnskab som en „uork Kunst“, „Helvedes Artilleri“ og en „frygtelig Udflugt fra Nabenbaringens Vidnesbyrd“. Hædrede Mænd og Kvinder som Prof. Sedwick, Edward Hitchcock, Louis Agassiz og Mary Somerville fordømtes, fordi de fremsatte de Studier, som udsolde Stabellens Vidundere og oplyste om vor himmelske Faders Godhed — Studier, der have bragt disse Navne frem til Ære og Hæder i den ganske Verden. (Se Selliman's Journal, Vol. 30, page 114.)

Og hvad have Følgerne været af Alt dette? Ved naturlig Reaktion ere i de ældre Nationer fremkomne de største Hjender, som den saakaldte kristne Kirke har haft. Af disse kunne Voltaire og Renan nævnes som Typer, og Tiden viser, at de samme Narjager frembringe

lignende Resultater i Amerika. Dog ere Kenan, Bennet og Jagerjøl ikke Hadere af Sandheden. Det kan snarere siges om dem, at de hade Falskhed og Hykleri og ere opbragte over den apo-

statiske Kristendoms Annasjelser. I deres Fver ere de derved gaaede til den anden Yderlighed og fordre mere for Bidskaben, end den med Rette kan gjøre Fordring paa.

Den 1. Februar 1898.

En Mission til Palæstina.

Ældste Anthon S. Lund, Medlem af de tolv Apostles Raad, forlod Salt Lake City, Utah, den 30. December f. A. paa en speciel Mission til Palæstina og andre Dele af Lille-Asien. Han ledjages af Ældste F. F. Hinge fra Big Cottonwood, som for nogle Aar siden tilbragte en længere Tid i den tyrkiske Mission. Et Afskedsmøde afholdtes den 28. December, Kl. 7,30 Aften, i det fjortende Wards Foramlingslokale under Ledelse af den skandinaviske theologiske Klasse, og mange af de to Ældsters Benner vare samlede for at hylde dem Farvel og vuske dem Guds Betsignelse paa deres lange og ansværsfulde Rejse.

De Hellige i Almindelighed have omfattet denne Mission med levende Interesse, siden det blev bekjendt, at Kirkens Autoriteter havde besluttet at udføre den. Ved forskjellige Ældsters Arbejde i Syrien have en Del af de Indfødte, for Størstedelen Armeniere, annaunnet Evangeliets Principper, og Andre ere meget interesserede i at underjøre dem. De Hellige i Tyrkiet have ligesom de Hellige i andre Dele af Verden et levende Onske om at samles med deres Troesfæller; men da de tyrkiske Myndigheder uudsætte sig Udvandring og det er et af Kirkens Principper, at de Hellige skulle være Landets Love saavel som Guds Love underdanige, er det besluttet at sende en speciel Udsending til de armeniske Hellige for at trøste og opmuntre dem samt for tillige at søge at erholde den tyrkiske Regjerings Tilladelse til at udvælge et Sted i det tyrkiske Rige til en Indsamlingsplads for de Hellige i Orienten. Dette er i Folge de derværende Helliges indtrængende Begjæring. De onske at tjene Herren i Overensstemmelse med deres religiøse Tro og paa samme Tid blive i Landet, loyale mod deres Herfter; de haabe ogsaa at forbedre deres timelige Raar og saaledes blive Sultanen mere nyttige Underfaatter.

Det er i fuld Overensstemmelse med de Helliges Ansuelser at oprette et Indsamlingssted i det forjættede Land; „thi fra Zion skal udgaa Lov, og Herrens Ord fra Jerusalem“. Tiden for denne Profetis Opfyldelse ligger maaste endnu langt ude i Fremtiden, derjom det ikke skulde være i Overensstemmelse med den Almægtiges Planer at gribe ind paa en speciel Maade i Tiugenes Gang og derved fremsthynde de sidste Dages Værk. Men denne Mission, som Ældste A. S. Lund, en Jesu Kristi Apostel, er sendt for at udføre, er et af Stadierne i det store Værk, at indjame Israël og Judah, og gjenoprette til Storhed og

Magt det Land, hvor en Gang Guds Herlighed hvilede og Guds Søn levede og døde. Af denne Aarsag nære de Hellige dyb Interesje for denne Mission og ville følge Apostel Lunds Arbejde i disse fjerne Lande med Bønner for hans Fremgang og for de Helliges Belsærd, som han vil bejoge.

(Deseret News.)

Afsløsning og Beskikkelse.

Ældste Andrew Johnson løses fra at arbejde i Skaane Konference og be-
stikkes til at arbejde i Stockholms Konference.

Ældsterne Ephraim Wittelsen, Jens B. Fugal og Parley B. Jensen løses
fra at arbejde i Aalborgs Konference og bestikkes til at arbejde i Kristiania
Konference.

Ældste Louis M. Christianjen løses fra at arbejde i Kristiania Konference
og bestikkes til at arbejde i Aalborgs Konference.

Ældsterne James N. Skonsen og Christian Christensen løses fra at arbejde
i Aarhus Konference og bestikkes til at arbejde i Kristiania Konference.

C. A. Lund,

Præsident over den skandinaviske Mission.

Uddrag af Korrespondance.

Af et Brev, dateret den 31. December f. A., fra Ældste C. C. A. Chri-
stensen, Ephraim, Utah, til Ældste Enoch Jørgensen, Konferencepræsident i Njøben-
havn, uddrage vi Følgende:

„Af Nyheder have vi adskillige at meddele Dem, for saavidt Andre ikke
allerede have gjort det. Ældste John F. F. Dorius er kommen hjem fra Chi-
cago og befinder sig vel og føler meget tilfreds, baade fordi han gif derned og
nu ved at være kommen hjem igjen og finde hele sin Familie vel. Han var paa
et Jernbanetog, der væltede og for en Del blev ødelagt, men han selv slap med
at blive lidt forslaaet og saa sine Fødder saarede lidt paa Glasstumperne i Wag-
gonen. Heldigvis gif der ikke Jld i Passager-Vognene; der kom snart Hjælp, og
Mabninger bleve huggede med Økse, saa at de Indespærrede kunde krybe ud.

En anden vigtig Nyhed er, at Apostel Lund har forladt os og sandhynlig-
vis nu er undervejs paa sin Mission til Palæstina jammen med Ældste F. F.
Sintze, som har været der før. Det er nok Hensigten at komme i Besiddelse af
et Stykke Land der for at anlægge en Koloni for Sidste-Dages Hellige, saafremt
det lader sig gjøre.

Atter en anden Nyhed er, at der nu paa det Nærmeste er gjort Stridt
til at faa en tidsvarende Bygning opført til Sanpete Stavs Akademi her i
Ephraim paa den smukke, beplantede Plads i det nordlige Ward. Der maatte
gjøres adskillige Omveje, for at Kirken kunde faa kjøbt denne udmærkede Bygge-
grund. Saaledes har nu Byraadet faaet Bygningen og Grunden, der var kjendt
under Navn af »Central School House«, og det vil med Tiden blive indrettet
til Raadhus. Hjælpeforeningen afstod sit Land Eyd for Byen til Kirken og fit

til Erstatning det saakaldte »First Ward House« med den Del af Tabernakkel-Grunden, som er afstedt omkring det, og tillige al Ret til Kork-Magasin-Bygningen. Det afstaaede Land skal opmaales til Bylodder og jælges og Midlerne anvendes til Hjælp for Akademi-Bygningen.

Manti-Folket havde tilbudt at give Byggegrund og opføre en passende Bygning uden at forlange Hjælp fra andre Byer, dersom Akademiet kunde blive forflyttet dertil, og Mt. Pleasant havde nok gjort samme Tilbud paa lignende Betingelser.

Der er forlangt 50 Missionærer fra Sante Fe Stad snarest muligt, men jeg ved ikke, hvem der vil blive kaldet fra Ephraim.

Sidste Tirsdag begravede vi en ung Mand her, som var bestemt paa at udføre en Mission til Norge. Hans Navn var Ludvig Larsen, og hans Forældre døde her for et Aar siden.

De har formodentlig fulgt mig igjennem „Birkens“ Spalter paa min Rejse i det nordlige Utah og ind i Idaho; jeg vil kun bemærke, at jeg nød mange hyggelige Stunder sammen med gamle Venner fra Norge, som jeg traf paa forskjellige Steder, og, fra det Indtægterne, var det en særdeles behagelig Tur i alle Henseender. Med Vinterens Kulde maatte jeg slutte mit Foretagende og saa hurtig som muligt se at komme hjem igjen. Jeg er nu rask og føler nok saa vel ved den lille tre Maaneders Mission, navnlig blandt den opvoksende Slægt i Zion."

Fra „Aoglen til Theologien“.

X. Kapitel.

Logler til Indforelse i praktisk Theologi.

Den, som studerer denne højt interessante Videnskab og med os har fulgt de vigtige Begivenheder, som dens Historie fremviser paa Jorden, indtil han finder den gjengivet til Jorden i al sin Skjønhed og Magt, vil uden Tvivl nære det Ønske at blive undervist angaaende de første Principper af denne Videnskab — de Ordinancer eller Midler, hvorved han personlig kan deltage i dets Betsignelser og udøve dets Gaver.

Der er visse absolut nødvendige Betingelser eller personlige Forberedelser, uden hvilke Ingen passende kan ansøge om disse guddommelige Betsignelser.

Først. Han maa fatte Tro paa Jesus Kristus og paa Vidnesbyrdet af

den Apostel eller bemyndigede Tjener, ved hvem han ønsker at modtage disse Administrationer og Betsignelser.

Andet. Han maa forjage en syndig Livsvandel og nægte sig selv enhver uren eller ulovlig Nydelse; han maa gjøre Ret mod sine Medmennesker og beslutte at holde Jesu Kristi Bud.

Naar disse Betingelser ere opfyldte, kommer han til Apostelen, Eldsten eller Præsten af de Helliges Kirke, som, efter at Ansøgeren har lovet at forjage sine Synder og holde Jesu Kristi Bud, gaar ned i Vandet med ham og begraver ham der i Faderens, Sonnens og den Hellig-Aands Navn til hans Synders Forladelse; derpaa oprejser han ham

fra den vaade Grav. Denne Ordinance er et Sindbillede paa Jesu Kristi Dod, Begravelse og Opstandelse og kaldes Daaben.

Efter at denne Ordinance er udført, lægge en eller flere af det bemyndigede Præstedømme Hænderne paa den Døbtes Hoved i de samme hellige Navne, og den Hellig-Aands Gave bekræftes paa ham. Denne Daab af Vand og Aand kaldes en ny Fødsel og er i Virkeligheden en Gjentagelse af den naturlige Fødsel eller Indtrædelse i Elementerne af en ny Tilværelse.

Det, som findes i denne skulige Verden, er i Lignelse med det, som findes i den uskulige Verden og er saaledes ordnet, at det stemmer aldeles overens — det Ene svarende til det Andet som Ansigt mod Ansigt i et Spejl.

Begravelsen i Vandet i Faderens, Sønnens og den Hellig-Aands Navn til Syndernes Forladelse og den Hellig-Aands Daab, som gives i Folge Forjættelserne ved Haandspaalægning af det hellige Præstedømme, vare indstiftede, førend Jordens Grundvold blev lagt, som et Forbillede paa Menneskets Fødsel, Dod, Opstandelse og nye Liv.

Anjogeren er nu indført i de første Principper af den guddommelige Theologis Videnskab. Hans Sind oplives, og hans Aands-Gyner opbækkes til virk, som Aktivitet. Hans hele System oplyses. Han lærer mere om guddommelig Sandhed paa nogle Dage, end han i en hel Levetid kunde have lært i de bedste menneskelige Skoler i Verden.

Hans Følelser ere ogsaa Intrede, ophøjede og forholdsvis forøgede. Han elsker sin himmelske Fader og Jesus Kristus med en fuldkommen Kjærlighed. Han elsker ogsaa Medlemmerne af Kirken eller Kristi Legeme, som han elsker sin egen Sjæl, medens hans Hjerte svulmer

af den inderligste Sympathi og af en Følelse af Velvilje og Godhed mod alle Mennesker. Han vil bringe ethvert nødvendigt Offer for at gjøre Godt. Han vilde med Glæde nedlægge sit Liv uden Betænkning eller Beklagelse, hvis det blev fordret for Sandhedens Sag.

Han nyder ogsaa Bonnens Aand bestandigt, udgyder sin Sjæl paa denne Maade og finder, at han besvares i alle Ting, som ere tjenlige for ham. Han er nu i den passende Tilstand til at udøve en eller flere af de aandelige Gaver.

Han bliver maasse i Stand til med stor Kraft at tale Videns Ord, Kundskabs Ord, Profeti eller i fremmede Tungemaal. Han faar maasse Gaven til at se Syner, modtage inspirerede Drømme eller til at blive helbredet samt helbrede Andre ved Haandspaalægning i Jesu Kristi Navn.

At meddele en Del af den Hellig-Aand ved Berørelse eller ved Hænders Paalægning og at tildele en Del af Livets Element fra et Legeme til et andet ved en bemyndiget Herrens Tjener, som handler i Guds Navn, og som er i Besiddelse af disse Ting, er ligesaa meget i Overensstemmelse med Naturens Love, som at Vandet jøger sit Jævnumaal, Luften sin Vægt, eller Varmer og Elektricitet deres egne Befordringsmidler.

Denne Lov for aandelig Fluidum, dets meddelende Egenstaber og Maaden, hvorpaa det overføres fra en Person til en anden, har nogen Lighed med Elektricitetens Love og Virkninger. Ligesom Elektricitet meddeles det ved Berøring af to Legemer gjennem Nervestemet. Men de to Elementer ere meget forskellige. Det ene har Egenstaber, der ligne de grovere Elementer i Naturen, og er ikke-begabet med Egenstaber af Intelligens, Visdom, Følelse eller moralsk

Skjelneevne. Det kan derfor overføres fra et Legeme til et andet uden Hensyn til de intellektuelle eller moralske Egenstaber, som Giveren eller Modtageren besidder. Det andet er en Substans, der er begabet med Egenstaber af Intelligens, Følelse, moralsk Skjelneevne, Kjærlighed, Mildhed og Velvilje, rene som de Følelser, der svulme i Faderens Bryst og pulsere hans hele System.

Et Væsen, fyldt med dette himmelske Fluidum, kan ikke meddele deraf til en Anden, med mindre denne Anden er retfærdiggjort, toet og renset fra al sin Hjertes Urenhed, i Følelse, Bane eller Handling ved Forsoningens Blod, hvilket sker gennem Daaben til Syndernes Forlabelse. Et Menneske, som vedbliver i sine Synder, og som ikke har en levende Tro paa Guds Søn, kan ikke modtage den Hellig-Aands Gave ved Administrationen af noget Væsen, hvor helligt det end er. Den urene Aand af dette Menneske vil virke frastødende paa det rene og ophøjede Element i Følge de naturlige Love for sympathetisk Slægtskab og Tiltrækning og Frastødning.

Et intelligent Væsen, i Guds Billede, besidder ethvert Organ, enhver Egenstaber, Sands, Følelse og Gave af Sympathi, Viljekraft, Visdom, Kjærlighed og Magt, som Gud selv besidder. Disse Egenstaber besidder Mennesket ogjaa i sin forkrænkelige Tilstand, men i mindre Grad. Med andre Ord, disse Egenstaber ere i Embryo og skulle gradvis udvikles. De ligne en Spire eller en Knop, som gradvis udfolder sig til en Blomst og derpaa frembringer den modne Frugt efter sit Slags.

Den Hellig-Aands Gave afpasser sig efter alle disse Organer og Egenstaber. Den levendegjør alle de intellektuelle

Evner, udvikler, forstørker og lutrer alle de naturlige Følelser og Tilbøjeligheder og bereder dem ved Visdoms-Gaven til deres lovlige Brug. Den inspirerer, udvikler, dyrker og modner alle de finere Sympathier, Glæder, Nydelser, Tilbøjeligheder og Følelser i vor Natur. Den inspirerer Dyd, Venlighed, Godhed, Omhed, Blidhed og Kjærlighed. Den udvikler den personlige Skjønhed af Figur og Ansigtstræk. Den fremmer Helbred, Virksomhed, Livlighed og selskabelig Følelse. Den udvikler og styrker alle Menneskets fysiske og aandelige Evner. I Korthed kunne vi sige, at den er Marv for Venene, Glæde for Hjertet, Lys for Øjnene, Musik for Ørene og Liv for det hele Væsen.

I Nærverelse af Personer, som ere fyldte med denne Aand, glæder man sig i Øjeblik af deres Anslyn som ved Solens oplysende Straaler. Deres blotte Nærverelse udbreder Fred og Hygge og bibringer deres Hjerter, som have beslægtede Følelser eller Aandsympathier, den rene Glæde og Sympathi. Skjont disse Personer maasse ere fremmede for hinanden og aldrig have set eller tiltalt hinanden før, ville de dog hver sige til sig selv og maasse udbryde, naar dette Møde omtales: „O, hvilken herlig Utmøjsære syntes at omgive denne Fremmede! Hvor mit Hjerte svulmede af rene og hellige Følelser i hans Nærverelse! Hvilken Tillid og Sympathi han indgav! Hans Anslyn og Aand indgød mig mere Tro og Tillid end 1,000 skrevne Anbefalinger.“ Saaledes er den Hellig-Aands Gave, og disse ere dens Virkninger, naar den er modtaget paa den rette Maade gennem det evige, guddommelige Præstedømme.

Et Nutidens Mirakel.

De Sidste-Dages Hellige kunne i Tusindtal bevidne, at Guds Kraft er tilkjendegivet i vore Dage, og at de forjættede Tegn følge dem, som tro paa Evangeliet. De Syge ere blevne helbredede og de Døde endog oprækkede. Men Verden nægter i Almindelighed at antage disse Vidnesbyrd. Følgende Artikel er et Vidnesbyrd fra en Kilde udenfor Kirken, upartisk og uanfælgelig. Det findes den 20. December 1897 i et Dagblad, »Daily Signal«, udgivet i Zanesville, Ohio, under Overskriften, »Et Nutidens Mirakel« og lyder som følger:

„Hr. Matthew Gray i ihvende Ward er maatte det lykkeligste Mennefte i Zanesville i Dag. Han var det i det Mindste, da en af »The Signals« Referenter besøgte ham tidlig i Morges i hans smukke Hjem i Abington Avenue.

Det er ikke forunderligt, at Hr. Gray er lykkelig, ihvorvel det er Resultatet af en af de mest forunderlige og mærkelige Prøver paa Tro, som nogen sinde har fundet Sted i denne Stad, og Fortællingen om Hr. Grays mirakuløse Helbredelse fra en svær Sygdom vil læses med særlig Interesse.

For tre Aar siden i Oktober fik Matthew Gray et Slagtilfælde, som lammede hele hans venstre Side. I et Aars Tid kunde han gaa omkring paa Krykker, men for 2 Aar siden i Oktober fik han atter et Slagtilfælde, og fra den Dag indtil i Gaar var det ham umuligt at bevæge Lemmerne paa den venstre Side. Denne Del af Legemet var tilshneladende død. Hans venstre Arm hang kold og ubevægelig ved hans Side, og hans venstre Ben var i samme livløse Tilstand.

Saaledes har Matthew Grays Tilstand været i mere end tre Aar, og i to Aar har han siddet hjælpeløs i sin store Lænestol eller været sengeliggende, kun ventende paa at Dødsengelen skulde befri ham for hans Lidelser.

Sidste Torsdag bankede to forunderligt klædte Fremmede paa Døren til Grays Hjem og bleve indladte i den syge Mand's Bærelse. Disse Fremmede vare to Mormonældster, som have været i Zanesville i nogle Uger, og hvis Mission til Byen ikke har vakt synderlig Interesse. De have tilshneladende kun uddelt Skrifter, og besøgt Folkene i deres Hjem for at forklare deres forunderlige Tro, Mormonismen. Men de have aldrig trængt sig ind paa Nogen eller gjort sig forhædte. Det kan siges til deres Ros, at de kun have besøgt de Steder, hvor de vare velkomne, og hvor de kunde nære Haab om at have Fremgang. Paa mange Steder bleve de modtagne paa Grund af Mjæghjerrighed; somme Steder bleve vistnok lukkede for dem, medens de paa andre Steder mødte en hjertelig Modtagelse. De kom kun hertil for at udføre en særlig Pligt. Disse fire Ældster hedde Fred. J. Wadsworth fra Taylor, Idaho; J. C. Wilson fra Logan, Utah; Edward F. Turley fra Colonia Suarez, Chihuahua, Mexiko, og E. F. Malan fra Ogden.

Nu kommer den mest interessante Del af Fortællingen, jaaledes som den blev fortalt til »Signals« Referent af Gray selv med hans egne Ord.

Sidste Fredag kom disse Ældster til mit Hus. De saa meget dannede ud og spurgte mig, om jeg ikke kunde lide at se deres Skrifter, og om jeg

ikke vilde lade dem gjøre mig sund fornødelst Tro. Jeg bisjaldt dette, og de betonedede, at jeg ikke skulde tro paa dem, men ene og alene paa Gud, da det var ham og ikke dem, som kunde give mig Sundhed. Denne oprigtige Tilstaaelse og deres Naabenhjertighed hjalp mig, thi jeg vidste, at kun Gud kunde helbrede mig, og ved De, jeg har altid troet, at Gud vilde gjøre mig sund.

Som jeg har sagt før, gav jeg mit Bisjald; de berammede et Møde Søndag Klokken 2 og tilføjede at de ikke vilde spise Noget fra Fredag til Søndag efter Mødet, da de troede, at det var nødvendigt for dem at faste først.

Søndag Eftermiddag Klokken 2 kom de fire Eldster her hjem til mig og sagde gjentagne Gange, at jeg skulde tro paa Gud; derpaa knælede de ned ved Sengen og bad. Min Kone var ogsaa tilstede i Bærelset, saa vi vare ialt 6 Personer.

Efter den første Bon, og medens jeg sad her i Vænestolen, salvede de mig med hellig Olie, og da dette var gjort, dannedes en Ring om min Stof. Hver af dem lagde sin højre Haand paa mit Hoved og den venstre Haand paa den Eldstes Skulder, som stod ham nærmest. Jeg havde fuldkommen Tro paa, hvad de gjorde, og medens hver af de fire Eldster bad, bøjede jeg mit Hoved og bad med al den Tro, jeg havde, om, at Herren vilde frelse mig fra Sygdommen.

Endelig sluttede de, og en af de Eldste befalede mig at staa op og gaa. Jeg følte øjeblikkelig et stærkt Dufte om at staa op, og da jeg forsøgte at bevæge mig, zittede mine Muskler et Øjeblik; siden løstede jeg min venstre Arm og stod op. Jeg gik et Skridt og fandt, at jeg kunde bevæge mit venstre Ben.

Jeg gik endnu et Skridt og siden ud i Kjøkkenet og tilbage igjen. Atter gik jeg ud i Kjøkkenet. Den tredje Gang, jeg forsøgte, vendte Foden sig lidt ved Ankelen, og jeg satte mig ned.

Jeg er meget taknemmelig mod de fire Eldster for den Interesse, de have vist mig, men erklærer udtrykkelig, at jeg jer op til Gud som min Frelser og ikke til dem.'

Da »Signal«-Referenten besøgte Hr. Gray, sad han i sin store Vænestol med sin venstre Fod i varmt Vand. For at vise, hvorledes han var kureret, tog han Referentens Haand først med den højre og siden med den venstre Haand, og denne, som i tre Aar har været som dod, var stærk og kraftig. Mange Gange løstede han sin venstre Arm over Hovedet og bevægede den frem og tilbage for at vise, at han kunde benytte den, og medens han talede, gestikulerede han med begge Hænder. Flere Gange løstede han sin venstre Fod fra Vandet uden Anstrængelse, og et næsten forklaret Smil oplyste hans Ansigt.

Matthew Gray er en af Zanesvilles vel kendte Borgere. Han er født og opdraget i Ruffingum County, og han og hans Kone have ti Børn, af hvilke Alle med en eneste Undtagelse bo i dette County. En af hans Døtre er gift med Hr. Bert Poe, Formand i »Times Records« Trykkeri, og de fire yngste Børn ere Elever i Byens Skoler.

Hr. Gray indtraadte i Armeen 1862 som Medlem af New York Reserve-Artilleri og tilhorte siden det 159de Regiment, D. B. F. 1864 fik han Afsted fra Regimentet og traadte ind i Flaaden, hvor han tjente i et Aar. 1866 giftede han sig med Sarah Straub her i Byen, og hun har trolig påstet ham i hans lange Sygdom."

Poesi.

Mel.: Mon hjemme i Dalen jeg savnes.

O, Gud! Du almægtige Fader,
 Vi ære og prise Dit Navn;
 Naar trygt vi paa Dig os forlader,
 Saa ta'er Du os kjærligt i Favn.
 Om kun vi Din Villie vil gjøre
 Og lyde Dit hellige Bud,
 Da vil Du os sikkert bønnehøre
 Og føre af Vabel os ud.

O, Fader! velsign Dine Tjen're,
 Som ud i Verden maa gaa,
 At sprede det Lys, som Du sendte,
 Saa Mange maa Frelse opnaa.
 Velsign dem med Lys og med Kundskab,
 Med Helbred og Styrke og Mod,
 At de kan imodstaa den Dudskaab,
 Som lagt bliver for deres Fod.

Maa atter til Zion de drage,
 Til Hjemmet, til Slægtninge der;
 Et kjærligt Beskonnen tilbage
 Der lyder fra dem, de har kjær.
 Der Hustru og Børn nu sig fryder
 Ved Tanken om Gjenhynets Stund;
 Men større dog Jubelen lyder,
 Naar Fader er paa Hjemmets Grund.

O, Fader! besfjærmer de Svage,
 Som en Gang med Dig har gjort Pagt;
 Lad Satan dem ikke bedrage
 Og faa dem i Mørkhedens Magt.
 Maa Rigdom og Hæder ej friste
 Og drage dem bort fra Din Vej,
 Som Du dem i Kjærlighed viste,
 Som fører tilbage til Dig.

Charles F. Jensen.

Indhold.

Tale af Eldste Franklin D. Richards 33	Uddrag af Korrespondance 41
Filosofien af Evangeliet 36	Fra „Røglen til Theologien“ 42
Red. Bem.:	Et Nutidens Mirakel 45
En Mission til Palæstina 40	Statistisk Rapport 47
Afsløsning og Bestikkelse 41	Poesi 48

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af **C. N. Lund**, Sanft Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. C. Bording (B. Veterien).